



Република Србија  
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД  
Рев2 3979/2022  
09.03.2023. године  
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Стеванић, адвокат из ..., против туженог Јавног градског саобраћајног предузећа „Нови Сад“, са седиштем у Новом Саду, чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1925/22 од 06.07.2022. године, у седници одржаној 09.03.2023. године, донео је

### РЕШЕЊЕ

**НЕ ПРИХВАТА СЕ** одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1925/22 од 06.07.2022. године, као изузетно дозвољеној.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1925/22 од 06.07.2022. године.

### Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2467/2021 од 28.02.2022. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде за период од 01.07.2018. године до 31.12.2019. године, исплати износ од 1.291,00 динара, са затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 54.700,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1925/22 од 06.07.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба туженог, па је преиначено решење о трошковима парничног поступка садржано у првостепеној пресуди тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка, преко износа од 50.900,00 динара. Ставом другим изреке, у преосталом делу жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене

материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, код утврђења да цена рада коју је тужени примењивао пре почетка примене Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, није била утврђена у складу са одредбама тада важећег Колективног уговора туженог. Наведено из разлога што тужени приликом исплате зарада није исцрпио планирану масу средстава за зараде и преостала расположива неутрошена средства за 2014. годину, у износима утврђеним у првостепеној пресуди. На наведене износе примењено је умањење од 10%, односно умањење 5%, у складу са Законом о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата код корисника јавних средстава.

Према становишту Врховног касационог суда, другостепени суд је дао правно релевантне разлоге за своју одлуку на којима је заснована примена материјалног права. Побijана одлука којом је тужиоцу досуђена разлика зараде у утуженом периоду донета је применом релевантних одредаба Закона о раду, Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, Закона о јавним предузећима и Уредбе о начину и контроли обрачуна исплате зараде у јавним предузећима. Послодавац је дужан да запосленом исплати уговорену зараду, у складу са Колективним уговором послодавца и закљученим уговором о раду, и суд штити право запосленог на исплату уговорене зараде. Закон о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава примењује се на кориснике јавних средстава, али применом прописаног умањења на основицу која је утврђена правилним множењем цене радног часа са коефицијентом предвиђеним Колективним уговором послодавца и фондом часова рада. Таква одлука другостепеног суда у складу је са правним ставом Врховног касационог суда о наведеном правном питању и стога не постоји потреба за уједначавањем судске праксе о овом питању, нити за новим тумачењем права. Не постоји ни потреба за разматрањем питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, а у посебној ревизији туженог нису наведени аргументи за прихватање одлучивања о ревизији по основу члана 404. ЗПП. Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побijаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 30.06.2021. године. Вредност побijаног дела правноснажне пресуде је 1.291,00 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да ревизија туженог није дозвољена.

У складу са изнетим, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија  
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић**